

drugi pesmi; eno teh sem ta hip (2¼ popoldne) končal; spisal sem danes blizu 70 verzov. Naslov pesmi je »Oljki«, šteje blizu 140 verzov; morda jo pošljem prej tudi »Zvonu«, ker je oljčna nedelja tukaj.

Papirja več ne bom naročeval, naj se tiska za enkrat 1800 iztisov, — iz razprodaje knjig bom nekoliko razvidel, v koliko so moje poezije res priljubljene. Ako bi zmanjkalo knjig veselilo bi me; čez kaj časa naredi se lahko drugo izdajo. —

Na Gradišče pojdem po veliki noči, samo če naredi ljudstvo mir z župnikom. Saj tam bom tako kakor v penziju! —

Glede dat iz mojega življenja, se mi zdi, da niso potrebne: zdaj naj kritikujejo pesmi, biografija naj se piše po smrti; morda jo spišem celo sam kedaj, da ne naredo iz mene kaj družega nego sem v resnici.

Bog Te živi!

Iz srca Tvoj S. Gregorčič.

V Rifbgu 4/3 882.

S priobčenjem teh pisem je, mislim, le ustrezno pesnikovi želji, »da ne naredo iz mene kaj družega nego sem v resnici«.

Blodnje.

»Jaz vidim: obraz čudovit se vzpenja
iz noči...«
Ničesar ni —

»Črne roke sezajo v moje srce,
kače sikajo — o bolest!
Le senca vej in vetra šelest —

»O, dolga vrsta, za grobom grob
neskončen pokop...«
Vrsta gorá iz noči, ko se jutro rodi —

Jaz gorim — tvoja roka mi čelo hladi.

France Bevk.

Nasmeh.

France Bevk.

Neznosen je bil ta njegov prijatelj. Držal ga je za suknjo, tiščal je vanj z obrazom in besedo, hotel ga je prepričati do cela, da je neumno hoditi ob tej uri domov, da to delajo kokoši... in še mnogo drugih reči mu je govoril. Priletni uradnik Šimen se ta večer ni dal prepričati, bil je celo nestrpen, cepetal je in hrepeneče čuvstvo ga je vleklo strani.

»Ne, ne! Nocoj ne! Grem domov!«

»Zakaj nocoj domov? Kaj te čaka doma? Ura je zgodnja...«

»Kaj jaz vem, zakaj in kaj me čaka doma? Vseeno! Zakaj bi enkrat ne napravil izjeme? Kaj vem, zakaj se mi je zahotelo domov? Mislim, da me nekaj čaka doma, nekaj lepega — kaj vem, kaj...«

»Neumnosti!«

»Adijo!«

»No, no!...«

Prijatelj je gledal za njim. Šimnu se je opotekala noga skozi ulice, vesel je zavihтел palico. Pa ko je stopil v temno vežo, je obstal. Zgrozil se je

nad temo, ko ni mogel v hipu najti stopnic. Bulil je in ni videl ničesar, zdelo se mu je le, da se višnjevkaste iskricice vžigajo v temi.

Tipal je s koraki po stopnicah, otipal je zid, vrata... Begaje z roko je iskal luknjice za ključ, ki je zahreščal.

V sobi je bila tema, le skozi okna je medlo sijalo. Kje je pozabil vžigalice? Človek je v prijetni družbi in pozabi vse, pusti vse. Na nočni omarici je skoraj prevrgel steklenico, preden je dobil vžigalice in prižgal luč. Potem se je svetloba razlila po stenah in je čudno zasijala.

Razgledal se je po sobi — njegove oči so obstale in obstrmele. Česa manjka? Zdi se, da nečesa manjka, nečesa velikega, nenadomestljivega. Kdo je bil tu? Prikradel se je, odprl z vetrivom vrata in pobral vse, vse, vse... Samo posteljo z omarico je pustil in omaro za obleko, mizo, dva stola, umivalnik in stenski koledar ter eno pokrajinsko sliko, ki predstavlja jezero v alpah. Samo to je pustil, golo beračijo, česar se sam boji vsak večer, drugo je